

Lucy Maud Montgomery

MARIGOLD

Splendidum društvo

MARIGOLD

LUCY MAUD MONTGOMERY

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

MARIGOLD

Copyright © Lucy Maud Montgomery, 1929

Cover © Splendidum družstvo, 2022

Translation © Tereza Novotná, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-207-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-208-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-209-3 (PDF)

Z kanadského originálu *Magic for Marigold* by L. M. Montgomery, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

Jak těžké je vybrat jméno
Pečeť kmene
Neplechy Marigold
Marigold na návštěvě
Smrt čeká za dveřmi
Zlý pes
Ztracený smích
Nevydařená návštěva v Blue Water Beach
Vánoce
Setkání s princeznou
Dokonalá Gwendolyn
Marigold na útěku
Duch Clementiny
Hořkost duše
Setkání se šílenou ženou
Děti hněvu
Nečekaná návštěva
Soví vrch
Bernice Willisová
Trest pro Billyho
Konec snů

Jak těžké je vybrat jméno

1.

Kdysi dávno – což je, když se nad tím zamyslíte, opravdu jediný správný způsob, jak začít příběh – jediný způsob, který opravdu zavání romantikou a pohádkou – se všichni členové klanu Harmony Lesleyových sešli, aby jako obvykle oslavili narozeniny staré babičky. A také aby pojmenovali Lorrainino dítě. Byla to do nebe volající ostuda, jak pateticky řekla teta Nina, že ten malý miláček byl na světě celé čtyři měsíce beze jména. Ale co se dalo dělat, když ubohý drahý Leander zemřel tak strašně náhle pouhé dva týdny před narozením své dcery a ubohá Lorraine byla pak týdny tak zoufale nemocná. Vždyť ještě není moc silná. A v její rodině byla tuberkulóza, víte?

Teta Nina vlastně vůbec nebyla teta – alespoň ne žádná Lesleyová. Byla to jen sestřenice. V kastě Lesleyů bylo zvykem každému říkat “strýčku” nebo “tetičko”, jakmile zestárl natolik, že se mu mezi mladým osazenstvem hodilo křestní jméno. Těchto “tetiček” a “strýčků” je v příběhu mnoho. Nebudu se zdržovat vysvětlováním, o koho jde. Na tom nezáleží. Všichni byli Lesleyové nebo se za ně provdali. Na tom jediném záleželo. Pokud jste byl

Lesley, narodili jste se do purpuru. Dokonce i rodokmeny jejich koček byly známé.

Všichni Lesleyové zbožňovali Lorrainino dítě. A bylo to už třicet let, co se v Cloud of Spruce narodilo dítě. Stará babička nejednou chmurně prohlásila, že staré dobré časy, kdy se rodilo jedno dítě za druhým pominuly. Takže příchod této malé dámy by byl vítán s bujarým nadšením, nebýt Leanderovy smrti a Lorraininy dlouhé nemoci. Teď, když přišly narozeniny staré babičky, měli Lesleyovi záminku k dlouho odkládanému veselí. Co se týče jména, žádné dítě Lesleyových nikdy nedostalo jméno, dokud se k němu nevyjádřili všichni příbuzní v dostupné vzdálenosti. Výběr vhodného jména byl v jejich očích mnohem důležitější než samotné křtiny. A o co víc v případě dítěte bez otce, jehož matka byla docela milá duše, ale – však víte!

Cloud of Spruce, původní usedlost Lesleyových, kde žila stará babička, mladá babička, paní Leanderová, dítě a Salome Silversidesová. Dům stál na břehu přístavu, dost daleko od vesnice Harmony, aby se dalo hovořit o skutečném venkově; krémový cihlový dům – pěkný buclatý starý dům – tak porostlý vinnou révou, že vypadal spíš jako hromada břečťanu než jako dům; dům působil, jakoby složil ruce v klín a řekl: “Budu odpočívat.” Všichni se na něj dívali jako na starý dům. Před ním se rozprostíral krásný přístav Harmony s jeho šumícími vlnami, které byly tak blízko, že za podzimních bouří se rozstříkovaly po zápraží a zanášely okna. Za ním se rozkládal ovocný sad, který se šplhal po svahu. A kolem něj se vždy ozývalo tiché vzdychání velkého smrkového lesa na kopci.

Narozeninová večeře se jedla v pokoji staré babičky – který byl “sadovým pokojem”, dokud stará babička před dvěma lety vesele a

klidně neoznámila, že už ji nebaví vstávat před snídaní a pracovat mezi jídly.

“Do konce života mě bude někdo obsluhovat,” řekla. “Mám za sebou devadesát let otročení pro jiné lidi,” a šéfování, říkali si Lesleyovi v duchu. Ale ne nahlas, protože chvílemi to opravdu vypadalo, jako by uši staré babičky slyšely na míle daleko. Strýc Ebenezer si jednou o půlnoci ve sklepě, když si myslel, že je sám v domě, si řekl něco o staré babičce. Příští neděli odpoledne mu to vyčetla. Řekla, že jí to řekl Lucifer. Lucifer byl její kocour. A strýček Ebenezer si najednou vzpomněl, že když to říkal, seděl jeho kocour na okraji koše na brambory.

Bylo mnohem bezpečnější o staré babičce nic neříkat.

Pokoj staré babičky byl dlouhý, matně zelený táhnoucí se napříč jižním koncem domu, s prosklenými dveřmi otevírajícími se přímo do sadu. Na stěnách visely fotografie lesleyovských nevěst šedesát let zpátky, většinou s obrovskými kyticemi a nádhernými závoji a vlečkami. Byla mezi nimi i fotografie Clementininy – Clementine, Leanderova první žena, která zemřela před šesti lety i s malou bezejmennou dcerkou. Stará babička ji měla pověšenou na stěně u nohou své postele, aby ji měla stále na očích. Stará babička měla Clementinu velmi ráda. Alespoň takový dojem v Lorraine vždycky vyvolávala.

Na obrázek se dobře dívalo – Clementina Lesleyová byla velmi krásná. Nebyla oblečená jako nevěsta – ve skutečnosti byl snímek pořízen těsně před její svatbou a měl klanovou proslulost jako “Clementine s lilií”. Pózovala ve stoje s krásnýma rukama opřenýma o podstavec a v jedné štíhlé, dokonalé ruce (Clementininy ruce se staly tradicí půvabu) držela lilii, na kterou upřeně hleděla. Stará

babička kdysi Lorraine vyprávěla, že jeden významný host, umělec světového věhlasu, při pohledu na ten obraz vykřikl: "Nádherné ruce! Ruce, do nichž by člověk mohl bez obav vložit svou duši!"

Lorraine si povzdechla a podívala se na své poněkud hubené ruce. Nebyly krásné, spíše nehezké; přesto ji Leander jednou vášnivě políbil konečky prstů.

Stará babička měla v koutě u postele hodiny, které zažily všechny pohřby a svatby, odchody, příchody, setkání a rozchody pěti generací; dědečkovy hodiny, které před sto čtyřiceti lety přivezl manželův otec ze Skotska; Lesleyovi si zakládali na tom, že jsou pionýři z Ostrova prince Edwarda. Hodiny stále ukazovaly skvěle čas a stará babička každou noc vstávala z postele, aby je natáhla. Dělala by to, i kdyby umírala.

Její další velký poklad se nacházel v protějším rohu. Velká skleněná vitrína, v níž byla Alicia, slavná panenka Skinnerová. Matka staré babičky byla Skinnerová a panenka neměla v lesleyských tradicích žádnou roli, ale každé lesleyské dítě bylo vychováno v bázni a úctě k ní a znalo její příběh. Sestra matky staré babičky přišla o svou jedinou tříletou dcerku a už nikdy potom nebyla "úplně v pořádku". Nechala si vyrobit voskovou podobiznu svého dítěte, kterou měla stále vedle sebe a mluvila s ní, jako by byla živá. Byla oblečena do nádherných vyšívaných šatů, které patřily mrtvému dítěti, a nosila jedny z jejích střevíčků. Druhý střevíček držela v jedné voskové ručičce připravený pro malou bosou nožičku, která vykukovala pod mušelínovými volánky. Panenka byla tak živá, že se Lorraine vždycky zachvěla, když kolem ní prošla, a Salome Silversidesová velmi pochybovala o tom, zda je vůbec vhodné mít takovou věc v domě, zvláště když věděla, že Lazarre,

francouzský nájemník, si myslí a vypráví, že je to “svatost” staré dámy, věřil, že se před ní pravidelně modlí. Všichni Lesleyovi na ni však byli jistým způsobem pyšní. Žádná jiná rodina z Ostrova prince Edwarda se takovou panenkou nemohla pochlubit. Dodávalo jim to jisté vyznamenání a turisté o tom psali do místních novin, když se vraceli domů.

Na slavnosti byly samozřejmě přítomny i kočky. Lucifer a Čarodějnice z Endoru. Obě s kožichem jakoby z černého sametu s velkýma kulatýma očima. Toto místo bylo proslulé tímto plemenem černých koček s topazovýma očima. Její kořata se neprodávala, ale rozdávala s náležitou důležitostí.

Lucifer byl oblíbencem staré báby. Subtilní kočka. Nevyzpytatelný kocour tak plný tajemství, že z něj docela vyzařovalo. Čarodějnice z Endoru má sice podivné jméno, ale ve srovnání s Luciferem byla obyčejná. Salome se poněkud divila, že se stará babička nebojí odsouzení za to, že takto kočky pojmenovala. Salome “měla ráda kočky tam, kde patří”, a rozzuřilo ji, když jí strýček Klon jednou řekl: “Salome Silversidesová! S takovým jménem bys měla být sama kočka. Elegantní, mrouskející plyšová maltézačka.”

“Jsem si jistá, že nevypadám jako kočka,” řekla Salome velmi uraženě. A strýček Klon souhlasil, že nevypadá, aby ji uklidnil.

Stará babička byla dvaadevadesátiletá dáma, která se hodlala dožít stovky. Drobná, scvrklá, vrásčitá žena s blýskavýma černýma očima. Ve většině věcí, které řekla nebo udělala, byl cítit nádech zloby. Vládla celému klanu Lesleyových a věděla o všem, co se v něm říká a dělá. Pokud se vzdala “otroctví”, rozhodně se nevzdala “šéfování”. Dnes se opírala o karmínové polštáře, na hlavě měla

uvázanou bílou čepičku s volánky, spokojeně jedla večeři a myslela si o svých snachách, vnučkách a pravnučkách věci, které se nesmějí říkat.

2.

V čele dlouhého stolu seděla mladá babička, pětasedesátiletá, vysoká, pohledná dáma s ocelově modrýma očima a bílými vlasy, kterou stará babička považovala za poněkud protřelou mladici. Nebylo na ní nic z tradiční babičky s čepci a pletením. Ve svých fialových sametových šatech s nádherným krajkovým límcem vypadala jako stará majestátní princezna. Šaty byly ušité před osmi lety, ale když si mladá babička něco oblékla, hned to vypadalo, že je to na vrcholu módy. Většina přítomných Lesleyových si myslela, že by neměla odkládat černé šaty ani na narozeninovou večeři. Ale mladé babičce bylo jedno, co si myslí, stejně jako staré babičce. Byla Blaisdellová – jedna z “tvrdohlavých Blaisdelů” – a tradice Blaisdelů byly stejně dobré jako tradice Lesleyových.

Lorraine seděla po pravici mladé babičky u stolu a vedle ní leželo v kolébce dítě. Kvůli dítěti měla jistou nepopiratelnou důležitost, která jí nikdy předtím nebyla přiznána. Všichni Lesleyovi byli více či méně proti Leanderově “druhé volbě”. Uklidňoval je pouze fakt, že byla dcerou ministra. Byla to plachá, nesmělá, hezká bytost – zcela bezvýznamná, až na obrovskou masu lesklých, světle zlatých vlasů. Její drobný obličej byl sladký a měla zvláště jemné šedomodré oči s dlouhými řasami. V černých šatech vypadala velmi mladě a křehce. A začínala být zase trochu šťastná. Její náruč, která

se v nočním tichu tak prázdně natahovala, byla opět plná. Pole a kopce kolem jejich domu, které byly tak strohé, holé a chladné, když její malá holčička přišla na svět, byly teď zelené a zlaté, obsypané květy, a sad byl sám o sobě nádherným voňavým světem. Člověk nemohl být úplně nešťastný, na jaře, s tak nádherným, neuvěřitelným dítětem.

Děťátko leželo ve staré kolébce, kde před ní ležel její otec a dědeček – docela rozkošné miminko s drzou bradičkou, drobnými ručičkami nádhernými jako květy jabloní, pohádkově modrýma očima a arogantním, nadřazeným úsměvem dětí, než zapomenou na všechny ty úžasné věci, které zpočátku znají. Lorraine sotva dokázala sníst večeři, protože se na své dítě láskyplně dívala a přemýšlela. Stane se z té drobné osůbky někdy tančící, hvězdně vyhlížející dívka – nevěsta v bílém – matka? Lorraine se zachvěla. Nebylo dobré dívat se tak daleko dopředu. Teta Anne vstala, přinesla šátek a něžně ho Lorraine položila kolem ramen, přestože červnový den byl horký, ale raději měla šátek na sobě po celou dobu večeře, než aby ranila tetiny city. Tato skutečnost Lorraininu povahu přesně vystihovala.

Po levici mladé babičky seděl strýc Klondike, pohledný, tajemný, nevypočitatelný člen klanu Lesleyů, s rovným, těžkým obočím, jiskrnýma modrýma očima, hřívou plavých vlasů a rudozlatým plnovousem, kvůli němuž jedna sentimentální dáma z Harmonie nejistých let řekla, že jí připomíná ty nádherné staré Vikingy.

Strýček Klondike se ve skutečnosti jmenoval Horác, ale od té doby, co se vrátil z Yukonu a z kapes mu kapalo zlato, mu říkali

Klondike Lesley. Jeho božstvem byl Bůh všech tuláků a v jeho službách strávil Horác Lesley divoká, nádherná, dobrodružná léta.

Když Klondike chodil do školy, měl ve zvyku dívat se na určitá místa na mapě a říkat si: "Já se tam jednou vydám." A skutečně se tam vždycky vydal. Stál na nejjižnějším balvanu Cejlonu a seděl na buddhistických krakorcích na okraji Thibetu. Jižní kříž byl jeho kamarád a v zahradách Alhambry slyšel zpěv slavíků. Indie a čínská moře pro něj byly jako vyprávěný příběh a sám se procházel po velkých arktických prostorech za polární záře. Žil na mnoha místech, ale žádné z nich nikdy nepovažoval za domov. Jeho domovem bylo vždy a jen posvátné dlouhé, zelené, do moře hledící údolí, kde se narodil.

A nakonec se domů vrátil nasycený zážitky z cest, aby prožil zbytek života jako slušný a zákony dodržující člověk, čehož rozhodujícím znamením a důkazem bylo, že si knír a vousy upravil do slušivého tvaru. Knír byl obzvlášť ohavný. Jeho konce visely dolů téměř stejně jako vousy. Když se ho teta Anna zoufale zeptala, proč proboha nosí takový knír, odvětil, že si ho omotává kolem uší, aby mu bylo teplo. Klan se hrozně bál, že jej hodlá nosit i nadále – strýček Klon byl totiž Lesley i Blaisdell. Nakonec si knír nechal ostříhat, ačkoli se nikdy nedal přimět k tomu, aby si nechal oholit tvář, bez ohledu na módu. Ale přestože chodil spát brzy alespoň jednou týdně, stále si s chutí vychutnával život a klan se ho a jeho cynických řečí vždycky tajně hodně bál. Zejména teta Nina se ho obávala ode dne, kdy mu hrdě řekla, že jí její manžel nikdy nelhal.

„Ach, ty chudinko,“ řekl strýc Klon s opravdovým soucitem v tónu.

Nina předpokládala, že v tom vzdechu je nějaký vtip, ale nikdy ho nedokázala najít. Vždy jí dělalo potíže pochopit jeho vtipy.

Klondike Lesley byl známý tím, že nesnáší ženy. Otevřeně se vysmíval každé lásce, zvláště pak vrcholné absurditě lásky na první pohled. To však nebránilo jeho klanu, aby se ho po léta snažil oženit. Kdyby měl Klondike ženu, která by byla za všech okolností nad věcí, byla by pro něj jako stvořená. Dávali si na tom záležet a s pověstnou lesleyovskou upřímností mu doporučili několik skvělých nevěst. Ale Klondike Lesleyho byl velmi vybíravý.

„Katherine Nicholsová?“

„Ale podívejte se na ty její tlusté kotníky.“

„Emma Goodfellowová?“

„Její matka volala v kostele ‘mňau’, kdykoli farář řekl něco, co se jí nelíbilo. Nemůžu riskovat dědičnost.“

„Rose Osbornová?“

„Nemůžu vystát ženu s baculatýma rukama.“

„Sara Jennetová?“

„Vejce bez soli.“

„Lottie Parksová?“

„Chtěl bych ji jako dochucovadlo, ne jako pokrm.“

„Ruth Russellová?“

Zapřemýšlel, jako by konečně narazil na ženu, na které žádný rozumný muž nemůže najít chybu.

„Příliš svérázná. Když nemá co říct, nemluví. To je u ženy opravdu příliš zvláštní, nemyslíte?“

„Dorothy Porterová?“

„Hezká při svíčkách. Ale nevěřím, že by jí to tak slušelo u snídane.“

„Amy Rayová?“

„Pořád mručí, mrká, couvá, drápe se. Pěkná malá kočička, ale já nejsem myš.“

„Agnes Barrová?“

„Žena, která místo modliteb říká Couéovu formuli!“

„Olive Purdyová?“

„Hysterka – jednou smích, podruhé slzy. Děkuji, nemám zájem.“

I stará babička se chopila iniciativy, ale nesetkala se s lepším úspěchem. Byla moudřejší, než aby mu hodila na hlavu jednu dívku – muži z klanu Lesleyů se nikdy neženili s ženami, které jim byly vybrány. Ale měla svůj vlastní způsob, jak věci řídit.

„Nejrychleji cestuje ten, kdo cestuje sám,“ bylo jediné, co dokázala z Klondikea dostat.

„To je od tebe chytré,“ řekla stará babička, „jestli je rychlé cestování to jediné, co v životě potřebuješ.“

„To ode mě není chytré. Copak neznáš Kiplinga, babičko?“

„Kdo je Kipling?“ zeptala se stará babička.

Strýček Klondike jí to neřekl. Pouze řekl, že je odsouzen zemřít jako starý mládenec – a svému osudu nemůže uniknout.

Stará babička nebyla hloupá žena, i když nevěděla, kdo je Kipling.

„Čekal jsi příliš dlouho – ztratil jsi chuť k jídlu,“ řekla bystře.

Lesleyovi to vzdali. Nemělo smysl snažit se pasovat toho rozčilujícího příbuzného na manžela. Zůstal starý mládenec Klon s příšerným zvykem drát “upřímné sympatie”, když se některý z jeho přátel oženil. Možná to bylo jen dobře. Jeho synovcům a neteřím by to mohlo prospět, zejména Lorraininu dítěti, které zjevně zbožňoval.

A tak tu byl, nezadaný, lehkovážný a spokojený, a všechny je pozoroval se svým pobaveným úsměvem.

Lucifer mu vyskočil na koleno, a jakmile se posadil upřel na něho svůj drzý pohled. Kocour se podbízel jen málokomu, ale Klondike Lesley to s ním uměl. Strýc ho krmil kousky jídla z vlastního talíře a Salome, která jedla s rodinou, protože byla sestřenicí Jane Lyleové ze čtvrtého kolena, která si vzala nevlastního bratra Lesleyho, to připadalo strašně nechutné.

3.

Strýc William-nadlesní si dlouho dítě prohlížel, a poté řekl nezapomenutelnou hlášku: „Není to, ehm, hezké dítě, nemyslíte?“

„To se časem změní,“ řekla stará babička. Jako ostražitá kočka vyčkávala na příhodnou dobu, aby si rýpla: „Ty,“ řekla zlomyslně, „jsi byl moc hezké dítě, i když jsi neměl na hlavě o nic víc vlasů než teď.“

„Krása je osudový dar. Bez ní jí bude líp,“ povzdechla si teta Nina.

„Tak proč si každý večer mažeš obličej studeným krémem, jíš syrovou mrkev kvůli pleti a barvíš si vlasy?“ zeptala se stará babička.

Teta Nina si nedokázala vysvětlit, jak stará babička ví o mrkvi. Neměla žádnou kočku, která by jako Lucifer vše “vyžvanil”.

„Všichni jsme takoví, jak nás Bůh stvořil,“ řekl strýc Ebenezer zbožně.

„Tak to Bůh na některých z nás si nedal moc záležet,“ odsekla stará babička a významně se zadívala na obrovské uši strýce Ebenezera a volán bílých vousů kolem krku, díky čemuž vypadal jako ovce. Ale pak, uvažovala, ať už byl za nos zodpovědný kdokoli, bylo sotva spravedlivé vinit Boha za Ebenezery vousty.

„Má zvláště tvarovanou ruku, že?“ nedal si pokoj strýc William-nadlesní.

Teta Anna se sklonila a políbila jednu z malých ručiček dítěte.

„Ruka umělce,“ řekla pyšně.

Lorraine se na ni vděčně podívala a deset minut hořce nenáviděla strýce Williama-nadlesního skrytého pod svými zlatými vlasy.

„Krása není ve tváři, krása je světlo v srdci,“ řekl strýc Archibald, který jen zřídka kdy otevřel ústa, a když, tak povětšinou vypustil nějaké přísloví.

„Mohl bys mi říct, Archibalde,“ řekla stará babička mile, „jestli opravdu vypadáš tak slavnostně, když spíš.“

Nikdo jí neodpověděl. Teta Mary Martha, jediná, která jí mohla odpovědět, je už deset let mrtvá.

„Ať už je hezká, nebo ne, bude mít hodně dlouhé řasy,“ řekla teta Anna a vrátila se k dítěti jako k bezpečnějšímu tématu hovoru. Nemělo smysl, aby stará babička rozpoutala rodinnou hádku pro vlastní pobavení tak brzy po odchodu nebohého Leandera.

„Bůh tedy pomáhá mužům,“ řekl vážně strýc Klondike.

Teta Anna se divila, proč se stará babička směje sama sobě, až se postel otřásá. Teta Anna uvažovala, že by bylo jen dobře, kdyby se Klondike se svým pochybným smyslem pro humor nezúčastnil tak vážného shromáždění, jako bylo toto.

„No, každopádně jí musíme dát nějaké hezké jméno,“ řekla rázně teta Flora. „Je prostě hrozné, že je tak dlouho bez jména. No tak, babičko, měla bys jí dát jméno. Co navrhuješ?“

Stará babička se tvářila lhostejně. Měla už tři jmenovkyně, takže věděla, že Leanderovo dítě se po ní jmenovat nebude.

„Říkejte jí, jak chcete. Jsem už příliš stará na to, abych se tím zabývala. Vyřídte si to mezi sebou.“

„Ale my bychom chtěli vaši radu, babičko,“ řekla nešťastně teta Lea, kterou stará babička zrovna moc nesnášela, protože si všimla hned, jak jí Lea podala ruku, že nemá upravené nehty.

„Nemám žádnou radu, kterou bych vám mohla dát. Nemám nic než trochu moudrosti a tu vám dát nemohu. Ani já nemůžu za to, když má žena nos jako z obchodního stánku.“

„Máš na mysli můj nos?“ zeptala se příkře teta Lea. Často říkala, že je jediná z klanu, kdo se staré babičky nebojí.

„Kousnuté prase kvičí,“ opáčila stará babička. Pohrdavě se opřela o polštáře a pomstychtivě usrkla čaje.

Trvala na tom, že si nejdříve dá večeři, aby se mohla dívat, jak ostatní jedí. Věděla, že je to všem více či méně nepříjemné. Ale bylo fajn, že zase může být nepříjemná. Čtyři měsíce musela být tak hodná a ohleduplná. Čtyři měsíce byly dost dlouhá doba na to, aby někdo truchlil. Čtyři měsíce, kdy se neodvážila nikoho vytočit. Připadalo jí to jako čtyři století.

Lorraine si povzdechla. Věděla, jak chce svému dítěti říkat. Ale věděla, že nikdy nebude mít odvahu to říct. A kdyby to udělala, věděla, že by s tím nikdy nesouhlasili. Když se člověk přiženil do rodiny, jako byli Lesleyovi, musel nést následky. Bylo to velmi těžké, když jste nemohli pojmenovat vlastní dítě podle svého – dokonce se

vás ani nezeptali, jak byste chtěla, aby se jmenovalo. Kdyby Lee žil, bylo by to jiné. Lee, který nebyl ani trochu jako ostatní Lesleyovi – kromě strýce Klona, malého Lee, který miloval zázraky, krásu a smích – smích, který tak náhle utichl. Nebeské žerty musely mít jistě větší šmrnc, když se k nim přidal. Jak by byl na tom srdečném shromáždění nad pojmenováním svého dítěte vyjekl! Jak by je smetl ze stolu! Lorraine si byla jistá, že by ji nechal pojmenovat své dítě...

„Myslím,“ pronesla paní Davidová Lesleyová vážně a smutně hodila hlavou, „že by bylo jediné působné a vhodné, kdyby se jmenovala po Leandrově první ženě.“

Paní Davidová a Clementine byly velmi důvěrné přítelkyně. Lorraine se znovu zavrtěla a přála si, aby to neudělala, protože oko tety Anny vypadalo jako oko ptáka, který se vrhá na svou kořist.

Všichni se podívali na Clementinin obraz.

„Chudák Clementine,“ povzdechla si teta Stasia tónem, který v Lorraine vyvolal pocit, že by nikdy neměla zaujmout místo chudinky krásné Clementine.

„Pamatujete si, jaké měla nádherné černé vlasy?“ zeptala se teta Marcia.

„A jaké krásné ruce,“ podotkla prateta Matylda.

„Byla tak mladá na to, aby zemřela,“ povzdechla si teta Josephine.

„Byla to taková milá dívka,“ řekla prateta Elizabeth.

„Milé děvče, to ano,“ souhlasil strýc Klon, „ale proč odsoudit nevinné dítě, aby celý život nosilo takové jméno? To by byl opravdu hřích.“

Klan, s výjimkou paní Davidové, mu byl vděčný a tvářil se tak, zejména mladá babička. To jméno by se prostě nehodilo, bez ohledu

na to, jak byla Clementine roztomilá. Například ta stará příšerná písnička – “Ach, má milá Clementino”, kterou kluci po nocích vyli podél cesty. Ne! Ale paní Davidová zuřila. Nejen proto, že s ní Klondike nesouhlasil, ale i proto, že napodoboval její staré šišlání, z něhož už dávno vyrostla, opravdu to od něj bylo podlé, že ho zase takhle vytáhl.

„Dáš si ještě něco k jídlu?“ zeptala se ji mladá babička laskavě.

„Ne, děkuji.“ Paní Davidová se jí pomstila ještě strašlivěji tím, že nechala dvě třetiny pudinku nesnědené, protože věděla, že ho uvařila mladá babička. Mladá babička se v noci probudila a přemýšlela, jestli se s pudinkem opravdu něco stalo. Ostatní ho možná snědli ze slušnosti.

„Kdyby se Leander jmenovala skoro jakkoli jinak, mohla se jmenovat po svém otci,“ řekl prastrýc Walter. „Roberta-Georgina-Johanna-Andrea-Stephanie-Wilhelmina.“

„Nebo Davidena,“ řekl strýc Klon. Ale prastrýc Walter ho ignoroval.

„Ze jména jako Leander nic nevymyslíš. Proč jsi mu tak říkala, Mariano?“

„Jeho dědeček ho pojmenoval po tom, kdo přeplaval Hellespont,“ řekla mladá babička tak káravě, jako by před pětatřiceti lety neproplakala celou jednu noc, protože starý dědeček dal jejímu dítěti tak strašné jméno.

„Mohla by se jmenovat Hrdinka,“ řekl s úsměvem strýc Klon.

„Jednou jsme měli psa, který se tak jmenoval,“ řekla stará babička.

„Leander ti před smrtí řekl, že chce nějaké zvláštní jméno, viď, Lorraine?“ zeptala se teta Nina.

„Ne,“ zarazila se Lorraine. „On – on měl tak málo času, aby mi řekl – cokoli.“

Klan se na Ninu zamračil. Připadalo jim, že je velmi netaktní. Ale co se dalo čekat od ženy, která psala poezii a prodávala ji po kraji? Její psaní se mohlo schvalovat – a tajit. Koneckonců Lesleyovi nebyli netolerantní a každý měl nějaké nedostatky. Ale prodávat poezii!

„Chtěla bych, aby se dítě jmenovalo Gabriella,“ trvala na svém Nina.

„U Lesleyů se takové jméno nikdy nevyskytovalo,“ řekla stará babička.

„Myslím, že je načas, abychom měli nějaká nová jména,“ řekla básnířka vzpurně. Ale všichni se tvářili kamenně a Nina se dala do pláče. Plakala při sebemenší provokaci. Lorraine si vzpomněla, že jí Leander vždycky říkal paní Gummidgeová.

„No tak,“ řekla stará babička, „určitě můžeme to dítě pojmenovat v klidu. Nedělej tu chybu, Nino, že si myslíš, že věci pomůžeš tím, že ze sebe uděláš mučednici.“

„Co myslíte, slečno Silversidesová?“ zeptal se strýček Charlie, kterému se zdálo, že Salome zcela tuto záležitost ignoruje, což se mu nelíbilo.

„Ach, nezáleží na tom, co si myslím. Na mně nezáleží,“ řekla Salome a začala se ládovat okurkami.

„Ale no tak, jsi přece jedna z rodiny,“ přemlouval ji strýček Charlie, který věděl – jak říkal – jak na ženy.

„No,“ Salome se uvolnila, protože už opravdu toužila po tom, aby se k tomu vyjádřila, „vždycky jsem si myslela, že jména končící na ‘ine’ jsou tak elegantní. Moje volba by byla Rosaline.“

„Nebo Evangeline,“ řekl prastrýc Walter.

„Nebo Eglantine,“ řekla dychtivě teta Marcia.

„Nebo Gelatine,“ řekl strýc Klon.

Nastala pauza.

„Juno by bylo moc hezké jméno,“ řekla sestřenice Teresa.

„Ale my jsme presbyteriáni,“ řekla stará babička.

„Nebo Robinette,“ navrhl strýček Charlie.

„My jsme Angličané,“ řekla mladá babička.

„Myslím, že Yvonne je takové romantické jméno,“ řekla teta Flora.

„Jména opravdu nemají s romantikou nic společného,“ řekl strýček Klon. „Nejnapínavější a nejtragičtější milostný vztah, jaký jsem kdy poznal, byl mezi mužem jménem Silas Twingletoe a ženou jménem Kezia Birtwhistle. Podle mého názoru by se děti neměly jmenovat vůbec. Měly by být očíslovány, dokud nevyrostou, a pak si samy vybrat jméno.“

„Ale ty nejsi matka, milý Horáci,“ řekla mladá babička tolerantně.

„Kromě toho, v Charlottetownu má obchod se spodním prádlem jistá Yvonne Clubine,“ řekla teta Josephine.

„Spodní prádlo? To tu ještě nebylo,“ odsekla stará babička.

„Juanita je docela hezké, neobvyklé jméno,“ navrhl John Eddy.

„Nikdo by nevěděl, jak se to píše nebo vyslovuje,“ namítla teta Marcia.

„Myslím,“ začal strýček Klon, ale teta Josefína se rychle ujala slova.

„Myslím, že...“

„Place aux dames,“ zamumlal strýček Klon. Teta Josefína si myslela, že nadává, ale nevšímal si ho.

„Myslím, že dítě by se mělo jmenovat po jednom z našich misionářů. Je škoda, že máme ve spojení tři zahraniční misionáře a ani jeden z nich nemá jmenovce, i když jsou to jen bratřenci ze čtvrtého kolena. Navrhuji, abychom ji pojmenovali Harriet po té nejstarší.“

„Ale,“ řekla teta Anne, „to by bylo znevažování Ellen a Louise.“

„Dobře,“ řekla mladá babička povýšeně. Mladá babička byla povýšená, protože nikdo nenavrhl pojmenovat dítě po ní, „říkejte jí těmito třemi jmény, Harriet Ellen Louise Lesleyová. Pak se žádná čtvrtá sestřenice nemusí cítit uražená.“

Zdálo se, že návrh našel zalíbení. Lorraine znepokojeně zalapala po dechu a podívala se na strýce Klona. Záchrana však přišla z jiné strany.

„Přemýšlela jsi někdy,“ řekla stará babička se zlomyslným smíchem, „co znamenají iniciály?“

Nenapadlo. Přemýšlely. O misionářích se už nic neříkalo.

4.

„Sylvie je krásné jméno,“ podotkl strýc Howard, jehož první láska se jmenovala Sylvie.

„Tak bys jí přece nemohl říkat,“ řekla šokovaně teta Millicent. „Copak si nepamatuješ, že Sylvie prastrýce Marshalla zešílela? Zemřela a naplnila vzduch výkřiky. Myslím, že Berta by byla vhodnější.“

„Proč, vždyť v rodině Johna C. Lesleyho je Bertha – nad zátokou,“ řekla mladá babička.

John C. byl vzdálený příbuzný, který byl se svým klanem často v rozporu. Takže Bertha by se nikdy nehodila.

„Nebylo by hezké pojmenovat ji Adéla?“ řekla teta Anne. „Víš, že Adéla je jediná opravdu významná osoba, kterou kdy spojení zplodilo. Slavná spisovatelka...“

„Ráda bych, aby se záhada smrti jejího manžela objasnila dřív, než se po ní bude jmenovat nějaké moje vnouče,“ řekla mladá babička přísně.

„Nesmysl, matko! Adélu jistě nepodezíráš.“

„V kaši byl arzenik,“ řekla mladá babička temně.

„Já ti řeknu, jak by se to dítě mělo jmenovat,“ řekla teta Sybilla, která čekala na tu věšteckou chvíli. „Teodora! Bylo mi to zjeveno v noční vizi. Probudil mě pocit ledového chladu na tváři. Vyšla jsem s husinou na těle. A slyšela jsem hlas, který zřetelně vyslovil to jméno – Teodora. Hned jak jsem vstala, zapsala jsem si ho do deníku.“

John Eddy Lesley se rozesmál. Sybilla ho za to celé týdny nenáviděla.

„Přála bych si,“ řekla sladká stará prateta Matylda, „aby se mohla jmenovat po mé holčičce, která zemřela.“

Hlas tety Matyldy se zachvěl. Její holčička byla mrtvá už padesát let, ale stále na ni nikdo nezapomněl. Lorraine měla tetu Matildu ráda. Chtěla jí udělat radost. Ale nechtěla říkat svému drahému dítěti Emmalinza.

„Je nešťastné říkat dítěti jménem mrtvého člověka,“ řekla teta Anna tiše.

„Proč neříkat dítěti Jane,“ řekl strýc Petr rázně. „Jméno mé matky – dobré, prosté, rozumné jméno. A navíc se hodí pro každý věk.“

„Ale počkej, až umřu – prosím,“ naříkala stará babička.
„Vždycky bych si pak vzpomněla na Jane Putkammerovou.“

Nikdo nevěděl, kdo je Jane Putkammerová, ani proč na ni stará babička nechce myslet. Protože se nikdo neptal proč a začal se jíst moučník, stará babička jim to řekla.

„Když mi zemřel manžel, poslala mi kondolenční dopis psaný červeným inkoustem.“

A tak dítě uniklo tomu, že by se jmenovalo Jane. Lorraine byla za to staré babičce velmi vděčná. Jaké štěstí, že na světě existuje něco jako červený inkoust.

„S těmi přezdívkami je to zvláštní,“ řekl strýček Klon. „Zajímalo by mě, jestli měli přezdívky i v biblických dobách. Zkracoval se někdy Jonatán na Jo? Říkalo se někdy králi Davidovi Dave? A představte si, že Melchizedekova matka mu tak vždycky říkala.“

„Melchizedech žádnou matku neměl,“ řekla paní Davidová vítězoslavně a strýčkovi Klonovi odpustila. Ale ne mladé babičce. Pudink zůstal nedojeden.

„Před dvaceti lety mi Jonathan Lesley daroval knihu o ‘posmrtném životě’,“ zavzpomínala stará babička. „A on je na onom světě už osmnáct let a já jsem pořád tady.“

„Každý by si myslel, že očekáváš, že budeš žít věčně,“ řekl strýc Jarvis a poprvé promluvil. Seděl mlčky a sklíčeně doufal, že Leanderovo dítě je vyvolené nemluvně. Co v porovnání s tím záleželo na jménu?

„Já ano,“ řekla stará babička a zasmála se. To bylo něco pro Jarvise, toho vážného starého osla.

„Viš, že se ohledně jména dítěte nikam neposuneme,“ řekl zoufale strýc Paul.

„Proč nenecháme Lorraine, aby si dítě pojmenovala sama?“ řekl náhle strýček Klon. „Máš nějaké jméno, které bys ji chtěla dát, drahá?“

Lorraine opět zalapala po dechu. Ach, měla! Chtěla svému dítěti říkat Marigold. V dívčím věku měla milou kamarádku, která se jmenovala Marigold. Jedinou kamarádku, kterou kdy měla. Takové milé, úžasné, okouzující, milé stvoření. Naplnila Lorrainino vyhladovělé dětství krásou, tajemstvím a láskou. A zemřela. Kdyby tak mohla říkat svému dítěti Marigold! Ale bála se zděšení klanu nad takovým hloupým, vymyšleným, cizokrajným jménem. Stará babička a mladá babička – ne, ty by nikdy nesouhlasily. Věděla to. Veškerá její odvaha z ní vypršela v odevzdaném povzdechu.

„Nemám,“ řekla tichým, beznadějným hláskem. Ach, kdyby jen nebyla takový mizerný zbabělec.

A ta strašná stará babička to věděla.

“Lže,“ pomyslela si. “Má jméno, ale bojí se ho říct.”

Stará babička se podívala na Clementinu, věčně upřeně hledící na svou lilii, a zapomněla, že schopnost zmíněné Clementiny postavit se na vlastní nohy a říct lidem – dokonce i staré babičce – co je co, je mizerná.

Stará babička začínala být celou záležitostí znuděná. Tolik povyku kvůli jménu. Jako by opravdu záleželo na tom, jak se to malé v kolébce se zlatým chmýřím na hlavě jmenuje. Stará babička si zvědavě prohlížela drobnou spící tvářičku. Lorraininy vlasy, ale

Leanderova brada, čelo a nos. Dítě bez otce, které mělo za matku jen tu pošetilou Winthropovu dívku.

„Musím žít tak dlouho, aby si mě pamatovala,“ pomyslela si stará babička. „Jde jen o to, abychom v tom pokračovali. Marian nemá žádnou představivost a Lorraine jí má až příliš. Někdo musí tomu dítěti dát pár rad do života.“

„Kdyby to byl jenom kluk, bylo by tak snadné ho pojmenovat,“ řekl strýc Paul.

Pak se deset minut dohadovali, jak by ho pojmenovali, kdyby to byl chlapec. Už se nad tím začínali docela rozněžňovat, když teta Myra pocítila pulzování v zátylku.

„Obávám se, že na mě přichází jedna z mých strašných bolestí hlavy,“ řekla slabě.

„Co by ženy dělaly, kdyby bolesti hlavy nikdy nebyly vynalezeny?“ zeptala se stará babička. „Je to ta nejpohodlnější nemoc na světě. Může přijít tak náhle – odejít tak rychle. A nikdo nemůže dokázat, že ji nemáme.“

„Jsem si jistá, že nikdo nikdy netrpěl tak jako já,“ povzdechla si Myra.

„To si myslíme všichni,“ řekla stará babička a viděla příležitost vystřelit další otrávený šíp. „Já ti řeknu, jak to s tebou je. Únava očí. Ve svém věku bys opravdu měla nosit brýle, Myro.“

„Proč se ty bolesti hlavy nedají vyléčit?“ zeptal se strýc Paul. „Proč nezkusíš nového doktora?“

„Kdo by to měl zkusit, když je chudák Leander v hrobě?“ naříkala Myra. „Nevím, co si my Lesleyovi bez něj počneme. Budeme muset prostě umřít. Doktor Moorhouse pije a doktor

Stackley je evolucionista. A vy byste přece nechtěli, abych šla k té doktorce, že ne?“

Ne, samozřejmě že ne. Žádná Lesley by k té doktorce nešla. Doktorka M. Woodruff Richardsová ordinovala v Harmonii už dva roky, ale žádný Lesley by ženu-lékařku nevolal, i kdyby umíral. Člověk by mohl rovnou spáchat sebevraždu. Kromě toho byla žena-lékařka pobuřující předzvěstí, kterou nelze tolerovat a už vůbec ne uznávat. Jak rozhořčeně řekl prastrýc Robert: „Ti lidé jsou až příliš inteligentní.“

Klondike Lesley se o ní vyjadřoval obzvlášť sarkasticky. „Nepohlavní stvoření,“ nazval ji. Klondike neměl rád neženské ženy, které napodobují muže. „Ani ryba, ani maso, ani dobrý červený sled,“ jak říkával mladý dědeček. Ale u kávy si o ní povídali a k tématu jména dítěte se už nevrátili. Všichni se kvůli tomu cítili maličko roztrpčeni. Všem se zdálo, že ani stará babička, ani mladá babička, ani Lorraine je pořádně nepodpořily. Výsledkem bylo, že všichni hosté odcházeli domů s dosud nevyřešenou velkou otázkou.

„Přesně jak jsem čekala. Samé skřehotání – nic než neplodné skřehotání jako obvykle,“ řekla stará babička.

„Mohli jsme tušit, jak to dopadne, když jsme to zorganizovali v pátek,“ řekla Salome, když umývala nádobí.

„No, velká aféra je za námi,“ řekl kocour Lucifer spokojeně kočce Čarodějnici z Endoru, když na zadní verandě dojídali zbytky z talíře – kuřecí kosti „a to dítě ještě nemá jméno. Ale tyhle oslavy jsou pro nás svátkem. Poslouchej, jak slastně předu.“

Pečeť kmene

1.

V klanu Lesleyových několik týdnů panovala nervozita. Jak říkal strýček Charlie, měli stažené ocasy. Sestřenice Sybilla prý kvůli tomu držela hladovku, kterou nazývala půstem. Stasia a Teresa, dvě láskyplné sestry, se kvůli tomu pohádaly a nechtěly spolu mluvit. Mezi strýcem Thomasem a tetou Kateřinou došlo k manželské roztržce, protože se chtěla poradit s Ouijou o jménu. Obadiah Lesley, který za celých třicet let nepromluvil na svou ženu křivé slovo, ji tak rozhořčeně hodnotil za to, že chtěla dítě pojmenovat Consuela, že se na tři dny vrátila domů k matce. Zasnoubení se chvělo na vlásku. Myřino pulzování v krku bylo častější než kdy jindy. Strýc William-nad-zálivem se zařekl, že je nebude navštěvovat, dokud dítě nedostane jméno. O tetě Josephine bylo známo, že se o to každý den v určitou hodinu modlí. Nina kvůli tomu téměř nepřetržitě plakala a prozatím se vzdala přednášení poezie, což strýce Paula přimělo k poznámce, že je to zlý vítr, který nefouká dobře. Mladá babička zachovala uražené mlčení. Stará babička se smála sama sobě, až se postel otřásala. Salome a kočky mlčely, i když Lucifer pečlivě držel ocas na půl žerdi. Všichni se k Lorraine chovali víceméně chladně,

protože si nevybrala jeho nebo její volbu. Opravdu to vypadalo, že Leanderovo dítě nikdy nedostane jméno.

Jednoho dne se zdálo, že malá holčička je neklidná a horečnatá. Druhý den ještě víc. Třetího dne byl zavolán doktor Moorhouse – poprvé za celá léta, kdy Lesley musela zavolat externího lékaře. Po tři generace žil v Cloud of Spruce doktor Lesley. Teď, když Leander odešel, byli všichni na moři. Doktor Moorhouse byl čilý a veselý. Není třeba si dělat starosti – ani v nejmenším. Dítě bude za den nebo dva v pořádku.

Nebyla. Na konci týdne byl klan Lesleyových důkladně znepokojen. Doktor Moorhouse přestal dělat srandičky. Přicházel úzkostlivě dvakrát denně. A den za dnem se stín strachu prohluboval. Dítě chřadlo a chřadlo až bylo kost a kůže. Utrmácená Lorraine visela nad kolébkou s očima, na které se nikdo nemohl dívat. Každý navrhoval jiný lék, ale nikdo se neurazil, když nebyl použit. Na to byly věci příliš vážné. Jen Ninu málem poslali do Coventry, protože se jednou Lorraine zeptala, jestli takhle začíná dětská paralýza, a tetu Marcii zamrazilo, protože jednou v noci slyšela výt psa. Také když Flora řekla, že na čistém ubrusu našla kosočtvercový záhyb – jisté znamení smrti v tomto roce, Klondike ji urazil. Ale Klondikeovi bylo odpuštěno, protože byl ze stavu dítěte téměř bez sebe.

Doktor Moorhouse zavolal doktora Stackleyho, který byl sice evolucionista, ale měl pověst člověka, který to umí s dětmi. Po dlouhé poradě změnili léčbu, ale na malém pacientovi se nic nezměnilo. Klondike přivedl specialistu z Charlottetownu, který se tvářil moudře, mnul si ruce a říkal, že doktor Moorhouse dělá

všechno, co se dá, a že dokud je život, je vždycky naděje, zejména v případě dětí.

„Jeich vitalita je někdy zcela mimořádná,“ řekl vážně, jako by vyslovil nějaký svůj hluboký objev.

Právě v této chvíli prastrýc Walter, který už třicet let nechodil do kostela, uzavřel s Bohem dohodu, že tam půjde, pokud bude život dítěte ušetřen, a prastrýc William-nad-zálivem začal lehkomylně znovu zvažovat návštěvu. Lepší porušit slib před smrtí než po ní. Tereza a Stázie se usmířily, jakmile dítě onemocnělo, i chlad mezi Thomasem a Kateřinou se úplně vytratil. Thomas jí řekl, ať zkusí Ouiju nebo jakoukoli zatracenou věc, která by mohla pomoci. Dokonce i starý bratranec James T., který byl černou ovčí a kterého ani ti nejtolerantnější nikdy neoslovovali “strýčku”, přišel jednoho večera za Salome.

„Věříš v modlitbu?“ zeptal se zuřivě.

„Samozřejmě že věřím,“ řekla Salome rozhořčeně.

„Tak se modli. Nevěřím – takže pro mě nemá smysl se modlit. Ale ty se modli, jak nejlíp umíš.“

2.

Přišel hrozný den, kdy doktor Moorhouse Lorraine jemně sdělil, že už nemůže nic dělat. Po jeho odchodu se mladá babička podívala na starou babičku.

„Myslím,“ řekla tichým hlasem, „že bude lepší odnést kolébku do volného pokoje.“

Lorraine vydala hořký výkřik. To se rovnalo rozsudku smrti. V Cloud of Spruce, stejně jako u Murrayových dole v Blair Water, bylo tradicí, že umírající se musí odnést do volného pokoje.

„Než ji odvedeš do volného pokoje, uděláš jednu věc,“ řekla stará babička zuřivě. „Moorhouse a Stackley se toho případu vzdali. Stejně mají mezi sebou jen půlku mozku. Pošli pro tu doktorku.“

Mladá babička vypadala jako zaražená. Obrátila se ke strýci Klonovi, který seděl u kolébky dítěte a měl strhanou tvář zabořenou v dlaních.

„Myslíte – slyšel jsem, že byla velmi chytrá – prý jí nabídli skvělé místo v dětské nemocnici v Montrealu, ale ona dala přednost všeobecné praxi.“

„Ach, dostaňte ji sem,“ řekl Klondike (zvaný Klon) s propadlými tvářemi ze stresu.

„Teď už nemůže nic zkazit.“

„Půjdeš pro ni?“ zeptala se mladá babička docela pokorně.

Klondike Lesley se vymotal a vyrazil. Nikdy předtím doktorku Richardsovou neviděl – jen z dálky, nebo když se kolem něj točila ve svém malém elegantním runaboutu. Byla ve své kanceláři a vyšla mu vážně sladce vstříc.

Měla malý, hranatý obličej s širokými rty a rovným obočím jako chlapec. Vlnité hnědé vlasy s jednou dráždivou, nepoddajnou kudrlinkou, která jí padala do čela a dodávala jí mladistvý vzhled navzdory jejím pětatřiceti letům. Jak milá tvář! Tak široká u lícních kostí – tak hluboké šedé oči. S tak krásnými, usměvavými, velkorysími ústy. Klondiku Lesleymu náhle prolétl omámeným mozkiem jakýsi starý text z dob nedělní školy: „Po všechny dny svého života mu bude prokazovat dobro a ne zlo.“

Jen na vteřinu se jejich oči setkaly a zaklesly se do sebe. Jen vteřinu. Ale vykonala dílo let. Neodolatelná žena se setkala s nehybným mužem a stalo se nevyhnutelné. Mohla mít tlusté kotníky – jenže neměla; její matka mohla mňoukat po celém kostele. Pro Klondike Lesley by to nic neznamenal. Přiměla ho myslet na spoustu krásných věcí, jako je soucit, laskavost, velkorysost a ženy, které se nebojí zestárnout. Měl neobyčejný pocit, že by si nejraději položil hlavu na její hrud' a rozplakal se jako malý kluk, kterému se něco stalo, a ona by ho hladila po hlavě a říkala: "Nevadí – buď statečný – brzy ti bude lépe, drahý."

„Prosím, přijdete se podívat na mou malou neter'?" slyšel sám sebe prosit. „Doktor Moorhouse se jí vzdal. Všichni ji máme moc rádi. Její matka zemře, pokud se ji nepodaří zachránit.“

„Samozřejmě že přijdu," řekla doktorka Richardsová.

Přišla. Moc toho nenamluvila, ale udělala pár drastických věcí ohledně stravy a spánku. Stará a mladá babička zalapaly po dechu, když nařídila, aby kolébku dítěte přemístili na verandu. Každý den po dobu dvou týdnů přicházely a odcházely její lehké, jisté kroky kolem domu. Lorraine, Salome a mladá babička bez dechu visely na každém jejím slově.

Stará babička ji viděla jednou. Řekla Salome, aby přivedla "paní doktorku", a několik minut se na sebe mlčky dívaly. Stálé, milé, šedé oči se neochvějně dívaly do pronikavých černých očí.

„Kdyby tě potkal můj syn, přikázala bych mu, aby si tě vzal," řekla nakonec stará babička se smíchem.

Malý humorný škleb v ústech doktorky Richardsové se rozšířil do úsměvu. Rozhlédla se kolem sebe na všechny ty rozesmáté nevěsty z dávných dob v chuchvalcích tylu.

„Ale já bych si ho nevzala, kdybych nechtěla,“ řekla.

Stará babička se znovu zasmála.

„V tom ti věřím.“ Ale už jí nikdy neřekla „ženská doktorka“.

Mluvila s důstojností sobě vlastní o „doktorce Richardsové“ – na krátkou dobu.

Klondike přivedl doktorku Richardsovou do jejich domu a odvedl ji pryč. Její vlastní auto bylo odstaveno na opravu. Ale Klondika si nikdo nevšímal.

Na konci těch dvou týdnů se Lorraine zdálo, že se stín na malé zpustlé tváři přestal prohlubovat.

Ještě pár dní – nebylo to odlehčující? Na konci dalších tří týdnů jim doktorka Richardsová oznámila, že dítě je mimo nebezpečí. Lorraine omdlela, mladá babička se otřásla a Klondike se zhroutil a beze studu plakal jako školák.

3.

O několik dní později měl klan další konkláve – menší a neformální. Všichni přítomní strýcové a tety byli opravdoví. A nebylo to, jak Salome vděčně uvažovala, v pátek.

„Tohle dítě se musí okamžitě pojmenovat,“ řekla autoritativně mladá babička. „Uvědomuješ si, že by mohla zemřít beze jména?“

Hrůza z toho, co se stalo, držela klan několik minut v tichosti. Kromě toho se každý bál začít další hádku tak brzy po těch strašlivých týdnech. Kdo věděl, ale co to byl za soud nad nimi, že se kvůli ní pohádali?

„Ale jak jí máme říkat?“ zeptala se nesměle teta Anne.

„Je jen jedno jméno, které jí můžete dát,“ řekla stará babička, „a byl by to ten nejčernější nevděk, kdybyste jí ho nedali. Říkejte jí samozřejmě po ženě, která jí zachránila život.“

Lesleyovi se na sebe podívali. Jednoduché, půvabné, přirozené řešení problému – kdyby jen...

„Ale Woodruffe!“ povzdechla si teta Marcia.

„Má přece ještě jiné jméno, že?“ vyhrkla stará babička. „Zeptej se Klondikea, ten ti ho řekne.“

Všichni se podívali na Klondikea. V úzkosti posledních týdnů byli všichni v klanu slepí k tomu, co Klondike dělá – snad kromě staré babičky.

Klondike narovnal ramena a odhrnul hřívu. Teď byla ta správná chvíle říct něco, co bude muset být brzy řečeno.

„Její celé jméno, je Marigold Woodruff Richardsová, ale za pár týdnů se bude jmenovat Marigold Woodruff Lesleyová.“

Všichni na něho koukali s otevřenou pusou.

Neplechy Marigold

1.

Večer v den babiččiných devadesátých osmých narozenin se na temném schodišti ozval smích – což znamenalo, že dole tančí Marigold, která měla šest let a považovala svět za velmi půvabné místo. Marigold jste většinou slyšeli dřív, než jste ji viděli. Málokdy chodila pěšky. Byla to radostná bytost, běhala nebo tančila. “Dítě zpívajícího srdce,” říkala jí teta Marigold Woodruff Richardsová, kterou budeme nazývat tetou Mari, abychom se v těch jménech neztratili. Zdálo se, že její smích jde vždycky před ní. Mladá babička i matka, nemluvě o Salome a Lazarrovi, považovali ten zlatavý trylek smíchu, který se ozýval ve všech pokojích, za nejkrásnější zvuk na světě. Matka to říkala často. Mladá babička to nikdy neříkala. V tom byl rozdíl mezi mladou babičkou a matkou.

Marigold si dřepala na široké, mělké, nerovné pískovcové schody u vchodových dveří a pokračovala v přemýšlení – nebo, jak to formulovala teta Mari, která byla velmi milá a rozkošná žena, “kouzlila si sama pro sebe”. Marigold vždycky nějaká kouzla vytvářela.

Už v šesti letech to Marigold považovala za fascinující zaměstnání – “int’resting”, abych použila její vlastní slovo. Pochytila to od tety a od té doby až do konce života budou pro Marigold věci zajímavé nebo nezajímavé. Někteří lidé by od života mohli požadovat, aby byl šťastný, klidný a úspěšný. Marigold Lesleyová žádala jen to, aby byl zajímavý. Již teď se dychtivě dívala na všechny východy a vstupy životního dramatu.

Ten den se konala oslava narozenin staré babičky a Marigold si ji užívala – zejména tu část ve spíži, o které nikdo kromě ní a Salome nevěděl. Mladá babička by umřela hrůzou, kdyby věděla, kolik těch šlehačkových dortů Marigold doopravdy snědla.

Ale byla ráda, že je teď sama a může o všem přemýšlet. Podle názoru mladé babičky Marigold na tak malé stvoření přemýšlí až příliš. Dokonce i maminka, která to většinou chápala, si to někdy myslela také. Pro dítě nemůže být dobré, když se jeho mysl potuluje po nejružnějších koutech. Ale všichni byli po večírku příliš unavení, než aby se právě teď zabývali Marigold a jejími myšlenkami, a tak se mohla oddat dlouhému rozkošnému snění. Marigold, jak by vám slavnostně řekla, “přemýšlela o minulosti”. Jistě nanejvýš vhodná věc v den narozenin, i když nebyly vlastní. Jestli by všechny její myšlenky potěšily mladou babičku, nebo dokonce matku, kdyby je znaly, to se nedá říct. Ale tehdy je neznaly. Kdysi dávno, když jí bylo teprve pět a půl roku – vyděsila Marigold svou rodinu, alespoň její babičkovskou část – tím, že ve své noční modlitbě řekla: “Děkuji ti, milý Bože, že jsi to zařídil tak, aby nikdo nevěděl, co si myslím.” Od té doby se Marigold naučila světské moudrosti a podobné věci už nahlas v modlitbách neříkala. V soukromí si však dál myslela, že Bůh je velmi moudrý a dobrý v tom, že myšlenky jsou výhradně

vaše. Marigold nesnášela, když se jí někdo vtíral, jak by řekl strýček Klon, do její malé dušičky.

Ale pak, jak by řekla mladá babička, a taky to říkala, měla Marigold vždycky způsoby, na které žádné ortodoxní lesleyovské dítě nikdy nepomyslelo – “Winthrop z ní vychází,” mumlala si pro sebe mladá babička. Všechno, co bylo na Marigold dobré, bylo z Lesleyů a Blaisdellů. Vše, co bylo špatné nebo záhadné, bylo z Winthropů. Například ten její zvyk zírat do prázdna s výrazem vytržení. Co viděla? A když jste se jí zeptali, na co myslí, upřeně se na vás podívala a řekla: “Na nic.” Nebo pronesla nějaký podivný, nezodpověditelný problém, jako například: “Kde jsem byla, než jsem se stala sebou?”.

Obloha nad ní byla nádherně měkce tmavě fialová. Vítr, který se nedávno proháněl po jetelových loukách, obcházel kolem slonovinového ramene domu v malých mručivých závanech, které Marigold milovala. Pro ni byl každý vítr na světě přítelem – dokonce i ty divoké zimní, které tak zuřivě vanuly nad přístavem. Řada blesků podél střechy stodoly pana Donkina na druhé straně silnice vypadala jako stříbrné pohádkové světy, které se vznášely v posvícenském světle na pozadí temných stromů za nimi. Světla na druhé straně přístavu se mihotala podél stinného břehu. Marigold se na přístavní světla ráda dívala. Napájela jakýsi tajný pramen rozkoše v její bytosti. Velké jehlany, které lemovaly schody – stará babička jim vždycky říkala svatební věnce, byly v soumraku jako dvojité závěje sněhu. Starý trnitý živý plot za jabloní, jehož kořeny byly přivezeny ze Skotska v dávné minulosti, byl stejně bílý jako jehličnany a provoněl vzduch kolem. Jejich dům byl vždy uvnitř i venku provoněn sladkou, zdravou vůní. Ve stínech pod šeříkovými